

Hvis det skulle være forbigået nogens opmærksomhed, vil jeg for god ordens skyld oplyse, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Bjarne Laustsen (S):

I Socialdemokratiet er vi sympatisk indstillede over for det ligestillingsaspekt, der ligger i SF's forslag om statslig indbetaling af arbejdsgiverbidrag under barsel- og børnepasningsorlov. Men samtidig finder vi, at det er en afgørende indvending imod forslaget, at arbejdsmarkedets parter i vid udstrækning selv har klaret eller er på vej til at klare problemet omkring løn under barselorlov, så det inden for en overskuelig fremtid helt er løst.

Hvad angår børnepasningsorlov, erkender vi ligeledes problemet, men ser ikke umiddelbart nogen muligheder for at indføre et system, som afhjælper det. I øvrigt har alle jo vidst, hvilke vilkår der var gældende.

Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Helga Moos (V):

Da Venstres ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Forslaget her lægger op til, at staten skal indbetale arbejdsgiverbidrag i forbindelse med barselorlov og børnepasningsorlov. Jeg vil med det samme tilkendegive, at Venstre ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Først og fremmest er det efter vores opfattelse nu engang op til arbejdsmarkedets parter at regulere forholdene omkring aflønning og pension. I den forbindelse kan man nævne, at der på DA-LO-området allerede i dag udbetales løn og dermed pensionsbidrag under barsel i de første 14 uger.

Det konkrete forslag om, at det er staten, der skal indbetale bidrag under de nævnte ordninger, er vi af følgende grunde modstandere af:

For det første mener vi, at forslaget i forhold til ligestillingsspørgsmålet sender et forkert signal. For Venstre er ligestilling lige rettigheder, ikke statslig særbehandling. Vi synes ikke, at man fra politisk side skal blande sig i forholdene på arbejdsmarkedet, undtagen hvis lovregler og anden regulering skaber uligheder mellem kønnene.

For det andet mener vi, at statsligt indbetalte pensionsbidrag vil kunne forsinke naturlige fremskridt dér, hvor uligheder måtte eksistere, med henvisning til, at staten betaler jo alligevel. Samtidig vil ordningen virke urimeligt og

skævt i forhold til de områder på arbejdsmarkedet, hvor man i dag betaler løn under barsel.

For det tredje er det værd at påpege, at kvinders indbetalings- og dækningsprocenter gennemsnitligt er højere end mænds. Det er således mere et spørgsmål om, hvor man er beskæftiget, end hvilket køn man har. Dér, hvor mænd har bedre pensionsforhold, er primært inden for den private opsparing, og her skal man huske på, at de fleste er i parforhold, hvor de har mulighed for selv indbyrdes at udligne pensionsmæssige forskelle.

Når forslagsstillerne i forlængelse heraf argumenterer med, at kvinder træder senere ind på arbejdsmarkedet end mænd, skal det bemærkes, at det ikke nødvendigvis skal sidestilles med en mærkbar forskel i pensionsopsparing, da det rent faktisk er en ganske lille del af de helt unge, nemlig 1-3 pct. af de 20-24-årige, der indbetaler til en arbejdsmarkedspension eller til anden privat pensionsopsparing.

For det fjerde er en af de ordninger, som forslagsstillerne lader indgå i forslaget, nemlig børnepasningsorloven, frivillig. Her må det i alle tilfælde være op til folk selv, om de vælger at have fri eller de vælger at gå på arbejde og dermed tjene penge, også penge til pensionsbidrag. Og hvis der skulle opstå ulighed på grund af det, er det en ulighed, som folk selv vælger og derfor selv må acceptere.

Til sidst skal det siges, at Venstre er meget optaget af pensionsspørgsmålet generelt, idet vi er tilhængere af gunstige vilkår for privat pensionsopsparing til gavn for både mænd og kvinder.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte SF's forslag om, at staten skal påtage sig forpligtelsen til at indbetale arbejdsgiverbidraget til pensionsordninger under henholdsvis barselorlov og forældreorlov.

Først og fremmest vil det blive ganske dyrt. SF har tilsyneladende ikke foretaget beregninger over omkostningerne, men skulle arbejdsministeren virkelig have penge tilovers til alskens gode formål, så ville det ikke være denne idé, som vi ville prioritere højest.

Skal der gennemføres ændringer af den karakter, som SF her foreslår, bør det være en sag, der tages op under kommende overenskomstforhandlinger mellem parterne på arbejdsmarkedet. Det er her, finansieringsopgaven retteligt hører hjemme.